

Iure igitur felix istud nominis auspiciū soboli Iapeti obtrigit, quæ in orbem circumiit, & uti præ se fert appellatio, curriculum datum præscriptumque sorte absolvit; ab ortu solis substratis terris ad usque ejus positum, terras omnes emensa. Nemo namque historicæ cognitionis tam est rudis & ignarus, quem lateat Gothorum & Vandalorum (qui Cimmericorum progenies fuere) armis Hesperiam utramque occupatam possessamque fuisse. Quare quum consentientibus calculis è Gomero propagatos esse Cimmericos, omnes fateantur, qui quum principio interiora Asiæ penetralia tenuissent, a Scythis pulsi, & semper ad occidua tendentes, in Scandiam, inde in Cimbricam Cheronesum trajecerunt; quod convenientius vocabulum gentis Cimbricæ auctori Gomero, & vicissim genitoris sui nomen retinenti populo aptari potuerit, quam a circumeundi & circumquaque palandi studio, non perspicio. Quæ namque gens una majorem terrarum circuitum consecravit, haud facile legendo didicisse quenquam arbitror: id quod aperte ac diligenter explanat Iosephus Antiquitatum Iudaicarum accuratus scriptor, qui Gomeri posteros ex Armenia profectos ad Tanain usque amnem excurrisse, inde per Europam universam extremis Gadibus tenus terras omnes multitudine inundasse scribit. Clarissime vero propagandi & conficiendi cursus sui studium ea in gente Plutarchus in vita Marii explicavit, cujus verborum sententiam solum appendam Latinis auribus, ne citandis Græcis lectori fastidium pariam, chartasque odiose prolixus onerem. Cimbros (inquit) prædicant, quoties loco se movent mutatis sedibus, non uno impetu aut assidue, sed quolibet anno ubi tempus tatis fovet commoditas, prorsum semper tendendo, proximas quasque regiones bello aggredi, quumque varia inter illos populorum sint nomina, communi appellatione Celto-scythas agmen suum vocare. Alii referunt Cimmericorum, quos ab antiquo Græci cognoverunt, non magnam fuisse universitatem, sed exules potius quosdam aut seditiosos a Scythis exactos, a Mæotide in Asiæm transmississe, ductore Lygdami: longe vero maximam & bellicosissimam gentis portionem in extrema maris Oceani ora confedisse, ac regionem opacam, nemorosam, & propter præcellas spissasque silvas ad Hercynium usque saltum pertingentes, soli inaccessam colere. Hactenus fere verba illius ut cunque reddidi. Vnde vero Cimbros Germanico etymo Plutarchus, aut Gallico Festus Pompeius latrones ac subseffores dici probare queant, non intelligo, nisi pro latronibus milites conductitios accipiamus, aut nisi videatur Plutarchus id retulisse ad peculiarem Gentis morem belligerandi, ut quæ clandestinis latronum more insultibus finitimos opprimeret: atque ita memorat impetuoso illorum incursum percussâ Italiâ timuisse, quum gentem neque de nomine genitalique sede notam, repentinæ nubis instar suis cervicibus ingruere intellexisset. Hactenus Iunius. Intia hæc in quatuor sedes Episcopales latissime patentes divisa est, in *Ripensem* quæ Ripæ, *Arhusiensem* quæ Arhusii, *Vandalicam* quæ *Aalborgi*, *Viburgensem* quæ *Viburgi* consistit. *Ripensis* diocesis, Præfecturas triginta, Civitates septem & Regias Arces decem habet. *Koldingæ* Regina Dorothea Christiani tertii vidua, scholam suis sumptibus instruxit. *Arhusiensis*, Præfecturas 31, Civitates septem & Arces quinque habet. *Arhusium* sive *Arhusia*, Emporium est celebre, ob Portum, quem ingens illud Promontorium Hellenis efficit, quod ab arce Regia *Kalløe*, per ditionem *Mols*, usque ad altissimum Montem, *Ellemansbergh*, ad duo milliaria protenditur, &

Urbes & opida.

tam